

Но и азъ бихъ желалъ да знаѣхъ, защо не было ннуждно таково изясненіе, кое-то разврѣжда стары-тѣ раны, а може бы да задава и новы.

Шеф. При пытаніе-то ми видѣхъ, че не присвиѣло отсѣдно-то мѣгновеніе на цѣль-тѣ ми. (замълчаа, но пакъ ся сили да продължи разговора) Любоко! — ще ли бѣдете сынъ на майкѣ ми, баща на дѣте-то мми и мѣжъ на моѣ-тѣ Маріѣ?

Любоко. Що ще рѣче това?

Шеф. То ще рѣче, че азъ приносамъ жърртвѣ само подъ това условіе. Дайте ми, като братъ, рѣккѣ-тѣ си, че ще глѣдате старѣ-тѣ ми слѣпѣ майкѣ и че ще ѣхъ търпите до кога-то умрѣ. Дайте ми, ккато пріятель, рѣккѣ-тѣ си че ще възпитате мой Иваанчо за да стане почтенъ човѣкъ, и че ще ся стараете за него да го облагополучите, кое-то азъ немогѣхъ да направѣхъ.

Любоко. Стефане! до тамо ли ся прѣнело вашето въображеніе?

Шеф. Най-послѣ закълнете ми ся тържествено че ще направите честита моѣ-тѣ женѣ Маріѣ — но гле! колко съмъ будала — вый ѣхъ обычате отъ осьмъ години насамъ; не! нетрѣбва да ми ся кълнете; защо-то съмъ увѣренъ че ще ѣхъ облагополучите.

Любоко. Дойди на себе си човѣче! Ты *) си полудѣлъ; ты искашь да станешъ самоубица.

Шеф. Не! — не! — азъ това нема да направѣхъ — азъ искамъ да прѣдварѣхъ гладъ-тѣ, или отчаяніе-то. Азъ не съмъ полудѣлъ драгій Любоко! азъ знаѣхъ що правѣхъ. Ето вече три дни ставать какъ трагѣхъ да прибавѣхъ хлѣбъ, но напраздно. Достигнахъ

*) Тукъ прѣстава вече политика-та.